

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 59/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., bytom S., a M. H., bytom K., ktorou namietali porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2 Er 189/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. a M. H. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2006 doručená sťažnosť J. M., bytom S., a M. H., bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“, resp. „sťažovateľ“, „sťažovateľka“), ktorou namietali porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 Er 189/05.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Er 189/05 z 28. decembra 2005, ktoré bolo sťažovateľom doručené 16. januára 2006, boli zamietnuté ich námietky ako povinných voči upovedomeniu súdneho exekútora o začatí exekúcie na

základe rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 CoD 5/04 z 20. marca 2005. Exekúcia sa viedla pre prisúdené trovy konania, ktoré mali sťažovatelia zaplatiť na účet advokáta. Keďže sídlo advokáta nebolo v exekučnom titule uvedené, sťažovatelia dobrovoľne zaslali príslušnú čiastku na adresu advokáta, ktorú si sami zistili. Advokát však na udanej adrese peniaze neprevzal a tieto sa sťažovateľom vrátili. Preto sťažovatelia nepovažovali začatie exekúcie voči nim za spravodlivé. Podľa názoru okresného súdu však zaplatenie advokátskej odmeny na nesprávnu adresu nemá za následok splnenie dlhu. Sťažovatelia si mali presnú adresu advokáta zistiť. Sťažovatelia s týmto stanoviskom okresného súdu nesúhlasia, a keďže podľa poučenia uvedeného v uznesení nie je proti uzneseniu odvolanie prípustné, obrátili sa s vecou na ústavný súd.

Ústavný súd prípisom z 8. februára 2006 vyzval sťažovateľov na doplnenie všetkých náležitostí vyžadovaných ustanoveniami § 20, § 50 a § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Konkrétne upozornil na povinnosť podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde byť povinne zastúpený advokátom vrátane poučenia, že v prípade odôvodnenom majetkovými pomermi a za splnenia ďalších zákonných podmienok môžu požiadať ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na trovy štátu. Taktiež upozornil na potrebu označenia základného práva alebo slobody, k porušeniu ktorých podľa nich došlo. Na doplnenie sťažnosti uložil sťažovateľom lehotu 15 dní s poučením, že v prípade márneho uplynutia tejto lehoty bude možné sťažnosť v rámci predbežného prerokovania odmietnuť. Sťažovateľ prevzal prípis ústavného súdu 10. februára 2006 a sťažovateľka 14. februára 2006.

Sťažovatelia podaním zo 16. februára 2006 doručeným ústavnému súdu 17. februára 2006 oznámili ústavnému súdu, že oslovili niektorých advokátov, ktorí však po nahliadnutí do spisového materiálu ich odmietli zastupovať s tým, že do sporu nebudú zasahovať, zvlášť keď ide o konanie pred ústavným súdom. Vzhľadom na túto skutočnosť sa sťažovatelia rozhodli požiadať ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na trovy štátu. Argumentujú ďalej aj tým, že sa ničoho nedopustili a exekučné trovy by museli zaplatiť iba

pre nedôsledný prístup okresného súdu. Doplnili tiež, že za porušené považujú základné právo na spravodlivé súdne rozhodnutie.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na takéto nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia si napriek výzve ústavného súdu nezvolili advokáta na ich právne zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Pritom ani nevyužili v plnej miere časový priestor, ktorý im ústavný súd za týmto účelom poskytol, lebo už 16. februára 2006 oznámili, že nimi oslovení advokáti ich odmietli zastupovať. Nie je vecou ústavného súdu postarať sa o to, aby sťažovatelia, ktorí majú prostriedky zaplatiť právne služby advokáta, dostali advokátske zastupovanie. Pokiaľ si sťažovatelia nevedeli zabezpečiť advokátske zastupovanie preto, že oslovení advokáti ich odmietli zastupovať, mali podľa § 20 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácií a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov možnosť požiadať Slovenskú advokátsku komoru o určenie právneho zástupcu, ktorý by bol potom povinný ich zastupovať. Za týmto účelom mohli sťažovatelia prípadne aj požiadať ústavný súd o predĺženie lehoty, pokiaľ by lehota 15 dní nepostačovala. Ústavný súd by mohol sťažovateľom ustanoviť právneho zástupcu iba vtedy, keby o to žiadali s poukazom na ich majetkové pomery, a tiež po zistení, že zákonom predpísané podmienky pre ustanovenie právneho zástupcu sú splnené. Vzhľadom na to, že sťažovatelia požiadali ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu nie s poukazom na svoje majetkové pomery, ale preto, že nimi oslovení advokáti ich odmietli zastupovať, nebolo možné ustanoviť im právneho zástupcu ústavným súdom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol podanie sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2006